

Jaký vliv mají dospělí na děti

Kdyby malé děti mohly spolu být bez dozoru a vibračního zasahování dospělých, kteří nejsou v souladu, přirozeně by se sladily se svou širší perspektivou a jednaly by spolu pozitivně. Všimaly by si svých vzájemných rozdílů, ale neměly by potřebu stavět se proti nim. A tak by mezi nimi probíhalo pozitivní, efektivní a příjemné spolutvoření. Když však na scénu vstoupí dospělý, který není v souladu se svou širší perspektivou, pozitivní dynamika je pryč.

Mnoho dospělých si myslí, že kdyby byly děti ponechány samy bez výchovy, sešly by z cesty. A proto se mezi ně míchají a hledají důkazy toho, co je podle nich nevhodné chování, a snaží se děti usměrňovat tak, aby se vyhnuly tomu, co je nežádoucí. Jenže děti, které jsou upozorňované na „špatné“ chování nebo které vidí, jak je nějaký dospělý odsuzuje, cítí silný nesoulad, protože je to odvádí od jejich milující, souhlasné vnitřní bytosti.

Když někdo očekává nebo vyžaduje, abyste vy přizpůsobili své chování tomu, co se líbí *jemu*, odrazuje vás od toho, abyste se řídili svým vlastním pocitovým navigačním systémem. Každý konec vztahu, důvod jakékoli nespokojenosti, každá příčina choroby nebo neúspěchu – to vše vychází z jednoho obrovského nedorozumění: *Nikdy jste neměli v úmyslu řídit se názory druhých, ale pouze vlastním vnitřním souladem či nesouladem.*

Pokud by se ke skupince dětí přidala dospělá osoba, která je v souladu se svým Zdrojem, takže její dobrý pocit se neodvíjí od toho, zda se tyto děti chovají dobře, její přítomnost by na ně neměla negativní vliv, ale svým příkladem by podporovala i jejich soulad. *Když jsou spolu dva nebo více lidí, kteří jsou v osobním souladu se svou vlastní širší perspektivou, jejich fyzický kontakt je příjemný, produktivní a životodárný.*

Děti se ale nedostanou okamžitě zpět do svého přirozeného stavu blahobytu jen na základě toho, že najednou zmizí dospělý člověk plný obav, který na ně dosud dozíral. Děti si totiž osvojují vibrační vzory od dospělých a jednají spolu na základě těchto vzorů. Každý člověk, bez ohledu na věk, se chce cítit dobře, protože vaše nefyzická součást, vaše vnitřní bytost, se *cítí* dobře. Proto vždy, když se cítíte méně než dobře, něco je ve výrazném nesouladu. Děti se umí vrátit do stavu souladu a udržet si ho snadněji než dospělí, protože zatím strávily méně času pěstováním myšlenek bránících harmonii.

Jaké by byly vztahy mezi dětmi bez dospělých

Představme si, jaké by byly vzájemné vztahy mezi dětmi, kdyby nebyly vystavené typickému vlivu, jaký na ně často mají dospělí v podobě obav, zábran, kontroly, ovládnání a odporu.

Tyto děti by se vzájemně pozorovaly a poznávaly pomocí fyzických smyslů. Viděly by, že jsou mezi nimi rozdíly v osobnostech, názorech a záměrech. Lze to přirovnat k výběru jídel v bufetu. Když nemáte na nějaké jídlo chuť, necítíte se jeho přítomností ohrožení, ale jednoduše si vyberete to, co chcete, a to si pak naložíte na svůj tác. Podobně děti, které nebyly vedeny k tomu, aby *odháněly nežádoucí věci*, jednoduše spontánně jdou k tomu, co *chtějí*. *Děti s podobnými touhami nebo zájmy k sobě inklinují a jejich vzájemný kontakt je pro ně uspokojivý a smysluplný. Děti, které jsou příliš rozdílné, jednoduše o sebe nejeví zájem – a výsledkem je harmonické prostředí.*

Mnozí lidé namítají, že takové prostředí ještě nikdy neviděli. A mají pravdu. Jiní tvrdí, že existence takového prostředí je nepravděpodobná, a i jim musíme dát za pravdu. Opravdu nesmírně zřídka má nějaké dítě volnost samo

se rozhodovat bez cíleného vlivu ze strany dospělých, kteří se ho snaží vychovávat. Na druhé straně je možné objevit harmonii v jakémkoli prostředí, třídě, situaci nebo vztahu, jednoduše kdekoli, kde se ocitnete, za předpokladu, že pochopíte, jak funguje váš osobní navigační systém (když si uvědomíte, že jste fyzickým prodloužením nefyzického vědomí, přičemž máte nefyzickou perspektivu, a že se snažíte dostat do souladu se svým navigačním systémem).

Kdybyste si především udržovali svůj vlastní soulad, mohli byste být jako děti v uvedeném příkladu. I vy byste pak mohli být v kontaktu s druhými bez potřeby či nutkání odmítat nežádoucí prvky jejich povahy. Měli byste přirozený sklon vidět ve druhých jen to nejlepší a v sobě také (přesně tak, jak to vnímá a dělá vaše vnitřní bytost). A pak byste dovolili zákonu přitažlivosti, aby vás dával dohromady jen s tím, co je pro vás žádoucí.

Jaká je přirozená úloha matky a otce?

Jerry: Co je podle vás prvořadou nebo přirozenou úlohou otce během vývoje dítěte?

Abraham: Prvořadou úlohou jak otce, tak matky je umožnit nefyzické energii dítěte, která vychází ze Zdroje, dostat se do rámce fyzické životní zkušenosti.

Jerry: Nevidíte tedy žádný rozdíl v úloze otce a matky?

Abraham: Žádný, který by byl skutečně významný. Rozdíly jsou zřejmé, jestliže problém zkoumáte z hlediska vlivu, jenže vliv rodičů není zase až tak významný, jak je o tom vaše společnost přesvědčena. V tom nejlepším případě poskytují rodiče dítěti stabilní podporu v raném stadiu přizpůsobování se novému prostředí a novému tělu. V tom nejhorším případě brání dítěti rozhodovat se a nedávají mu možnost svobody. Proto je vliv rodičů dítěti spíše na škodu.

Rodiče mají často negativní očekávání budoucího života, a proto je i jejich vliv na dítě negativní.

Jaký by měl být dokonalý rodič

Jerry: Jaký by podle vás měl být dokonalý rodič?

Abraham: To nejlepší, co může rodič pro své dítě udělat, je pochopit, že toto dítě, přestože je zatím maličké a neschopné se samo o sebe postarat, je ve skutečnosti mocný tvůrce, který přišel do tohoto fyzického prostředí s nadšením, vlastními cíly a schopnostmi. To nejlepší, co může člověk pro dítě udělat, je hledat důkazy jeho skvělých schopností a všimnout si na něm jen to pozitivní. To nejdůležitější, co může rodič dát dítěti, je vést ho k tomu, aby používalo svůj vlastní navigační systém.

Víme, že důvodem kladení těchto otázek je pomoci rodičům mít co nejlepší vztahy se svými dětmi a velmi nás těší, že o tom s vámi můžeme hovořit. Na druhé straně vám však chceme vysvětlit, že když se nějaké dítě rozhodne narodit do této časoprostorové reality, nejde mu o to, aby se narodilo dokonalým rodičům, při nichž bude jako v bavlnce. Když jste už jednou tady a zažíváte nesoulad, který se tak často projevuje v mezilidských vztazích, běžně obviňujete druhé z toho, jak se cítíte nebo jaký máte život. Jenže vaše nefyzická část velmi dobře ví, že jiní lidé na vás nemusí mít žádný negativní vliv. Ani jeden z vás neměl v úmyslu narodit se do dokonalého prostředí.

Většina rodičů chce pro své děti to nejlepší, jenže vaše názory na to, co je nejlepší, se různí. Z našeho pohledu, stejně jako z pohledu dětí ještě předtím, než se narodí, je pro dítě úplně nejlepší vidět někoho, kdo se jasně snaží být v souladu se Zdrojem ve svém nitru a je tak živým příkladem toho, jak se má používat pocitový navigační systém.

Nejvíce nepříjemností jak rodičům, tak dětem způsobuje nepochopení toho, že dítě má svou vlastní vnitřní moudrost a své vlastní cíle. A rodiče to nechápou ani u svých

děti, ani u sebe. Ještě jinak řečeno, pokud rodič vidí svět plný nebezpečných, nepříjemných, děsivých věcí a má potřebu chránit se před nimi, není v souladu se svou vlastní moudrostí a silou. S v takovém případě pak učí i své dítě, aby se cítilo také ohroženo a stále si dávalo pozor.

Avšak rodič, který ví, jaký význam má jeho vlastní pocitový navigační systém, rodič, který se snaží být v souladu se svou vlastní širší perspektivou, který chápe, jak působí tvořivý energetický vír, a jehož prvořadým cílem je být v souladu s tím, kdo skutečně je – takový rodič pak vede i své dítě k tomu, aby se řídilo samo sebou.

Velmi mnoho lidí obviňuje své rodiče za své neúspěchy nebo nešťastný život, protože je rodiče učili, že se na ně mají spoléhat. Jenže ani ten nejlepší rodič nemůže dítěti nahradit vedení a podporu, jaké má ono samo ve svém vlastním nitru. Jde tu však ještě i o něco jiného. *Každý z vás prožívá různé rozdíly a detaily, což vede k vystřelování nových a nových vibračních raket růstu. A vy musíte tyto rakety následovat a dovolit si naplno se vyvíjet a růst – protože jinak nebudete šťastní.*

Když se do tohoto přirozeného procesu zamíchá rodič a začne vás přesvědčovat, že vaše pocity nejsou důležité, že nesmíte dát na to, jak se cítíte, a že důležité je jen to, abyste se řídili názory a pravidly svých rodičů, pak není divu, že se v nitru začnete bouřit. A tento vnitřní protest neustane, dokud se vědomě nedostanete do souladu s tím, kdo skutečně jste.

Takže nejlepší, co může kdokoli udělat pro své dítě, je přestat se snažit ovládat jeho chování a myšlení a začít ho podporovat v tom, aby si uvědomovalo svůj vibrační de-
 pozitář, svůj tvořivý vír a svůj pocitový navigační systém. A toto může rodič své dítě naučit jen tak, že to plně chápe sám u sebe.

Dítě nebo rodič cítí prázdnotu vyvolanou strachem, hněvem, zklamáním nebo zuřivostí, protože si nedovoluje být ve vibračním spojení s rozšířenou verzí sebe samého, již se mezitím stala jeho bytost. Takové negativní pocity jsou znakem domnělé ztráty svobody. A pocit, že nejste svobodní, je vždy a jedině o tom, že si v daném momentu nedovolujete být aktivně a naplno tím, čím jste se mezitím stali.

Je zajímavé, že přístup většiny rodičů – vnímání světa, hodnocení a posuzování, dělení věcí na dobré a špatné, správné a nesprávné, snaha naučit dítě bojovat s nežádoucím – je pravý opak toho, co měli jak rodiče, tak děti v úmyslu ještě před tím, než přišli do tohoto života. Podle nás by měl být radostný a hodnotný rodičovský přístup takový:

„Chápu, že mé dítě je mocný tvůrce, který přišel do tohoto fyzického prostředí stejně jako já tvořit úžasné prožitky. Mé dítě bude mít užitek z poznávání různých kontrastů, aby si tak mohlo vybrat, čemu dává přednost. Vždy, když moje dítě zažije něco, co mu pomůže jasněji si uvědomit, co nechce, současně vysílá vibrační žádost o něco lepšího (opačnou od toho, co odmítá) a tato žádost zůstane v jeho vibrační realitě, v jeho tvořivém víru. Když bude věnovat pozornost svému pocitovému navigačnímu systému a usilovat o co nejpříjemnější myšlenky, dostane se mé dítě do souladu s tím, čím se mezitím stalo, a naplno si uvědomí, kdo je. A přitom bude pociťovat uspokojení z toho, že je tvůrcem své vlastní skutečnosti. A já jako jeho rodič ho v tom budu plně podporovat.“

Jaký je vztah mezi vnitřními bytostmi rodičů a dětí?

Jerry: Rád bych se ještě vrátil ke stavu lidských bytostí před narozením do této fyzické skutečnosti. Jaký mají vůči sobě vztah vnitřní bytosti rodičů a dítěte?

Abraham: Každý, kdo přijde do fyzického světa, je prodloužením energie Zdroje a v tom smyslu je vlastně každý spojený s každým. A všechny vztahy jsou věčné. Jakmile se jednou naváže nějaký vztah, nikdy nepřestane existovat. Z nefyzické sféry vycházíte v jakýchsi shlucích energie, které by se daly nazvat například „rodiny vědomí“*, a s členy vaší fyzické rodiny máte rozhodně společné dlouhé vibrační nefyzické kořeny.

Obecně lze říci, že jste rozhodně neměli v úmyslu být na sobě závislí během spolupůsobení s jinými lidmi. Věděli jste, že rozmanitost mezilidských vztahů vám umožní zrod mnoha skvělých tvořivých nápadů, na něž jste se velmi těšili. Dítě i jeho rodiče ještě předtím, než se narodí, tuší, jaký bude jejich budoucí kontakt a jeho význam. Dobře vědí, že jsou nefyzicky spojení, ale raději věnují pozornost svému růstu a nezajímají se o své kořeny jen pro pocit bezpečí a jistoty. Už totiž pocit bezpečí a jistoty mají.

Jerry: Má tedy nějaký význam zabývat se spojením, které existovalo mezi námi a rodiči ještě před naším narozením?

Abraham: Snaha vystopovat svůj nefyzický původ nemá žádný význam, protože pro vás není dostatečně hmatatelný, abyste ho mohli pochopit v rámci svého fyzického rozměru. A ani by vám to žádný velký smysl nedalo, jen by vás to zbytečně rozptylovalo a odvádělo od toho, co chcete řešit v přítomném fyzickém okamžiku. A co je ještě důležitější – na základě vztahů v této fyzické časoprostorové skutečnosti vysíláte důrazné žádosti a jste sobě na-

* viz *Vztahy duší*, Eugenika 2003

vzájem dynamickými katalyzátory v růstu a vývoji. Když se snažíte udržet si soulad s rozšířenou verzí sebe samých, dostanete se do souladu i s rozšířenou verzí vašich rodičů – a uspokojení, které vyplývá z takového souladu, je velmi hluboké. A to vše lze dosáhnout jednoduše tak, že se na druhých snažíte vidět jen to pozitivní a všude hledáte co nejvíce toho, co můžete ocenit a být za to vděční.

Mají členové rodiny před narozením nějaké specifické společné záměry?*

Jerry: Když jsou naše vztahy věčné, máme nějaké konkrétní záměry ve vztazích mezi rodiči a dětmi? Nebo jde spíše jen o určité všeobecné představy?

Abraham: Ve většině případů máte spíše všeobecné záměry v tom smyslu, že chápete svou tvořivou moc a vesmírné zákony, takže se těšíte na svůj příchod sem, na všechny ty rozdílnosti a tvořivost. Svě rodiče pokládáte za skvělou bránu do tohoto fyzického života a za někoho, kdo vám poskytne zázemí, dokud se nepostavíte na vlastní nohy. Vaším hlavním záměrem je narodit se do fyzického těla a pohroužit se do kontrastů, které vám umožní posunout myšlenky a život za hranici všeho dosud známého. Očekáváte, že vám vztahy s rodiči i se všemi ostatními lidmi poskytnou skvělou příležitost zažít různé odlišnosti, a tedy pro žádosti a růst. A je vám jasné, že podrobnosti se ukážou v průběhu života. Nesnažíte se všechno si dopředu přesně naplánovat.

* Pro zajímavé srovnání viz *Plán vaší duše*, Robert Schwartz, Eugénika, vyjde v roce 2010

Vůči komu máme největší odpovědnost?

Jerry: Chcete říci, že mezi rodiči a dětmi není větší odpovědnost než mezi kýmkoli jiným na této planetě?

Abraham: Ano, přesně to tvrdíme. Přišli jste do tohoto fyzického života tvořit spolu s *každým* na této planetě.

Co se mohou rodiče naučit od dětí?

Jerry: Tak jako se učitel často učí od svých žáků, učí se i rodiče od svých dětí?

Abraham: Jakmile se ve vás zrodí určitá otázka, ve vaší vibrační skutečnosti se okamžitě zrodí i odpověď. Když se zabýváte určitým problémem, ve vaší vibrační skutečnosti se už také formuje odpovídající řešení. Takže je přirozené, že v rámci vašich vztahů – rodiče/děti, učitel/žák, jeden/druhý – narážíte na otázky a problémy, které vedou k odpovědím a řešením. Učení (nebo růst, tomu výrazu dáváme přednost) je tedy výsledkem všech společně tvořených zážitků a zkušeností.

Jerry: Takže se vlastně učíme, i když si to neuvědomujeme?

Abraham: Pokud nejste ve vibrační shodě s tím, kdo skutečně jste, s tou rozšířenou verzí sebe sama, která existuje ve vašem vibračním víru, nemůžete si uvědomovat, jak rostete a vyvíjíte se. Rostete stále, a proto je nejlepší udržovat se svým růstem krok. Čím lépe se cítíte, tím více držíte krok s tím, jak rostete, a tím více si uvědomuje svůj růst.

Ten, kým skutečně jste, se mezitím naučil něco víc. Jenže dokud nejste ve svém víru, nemůžete si být tohoto procesu učení vědomí. Každý zážitek, každá zkušenost vám přináší nová poznání, ať už si to uvědomujete nebo ne.

Proč sourozenci reagují odlišně a přitom jsou pod stejným vlivem?

Jerry: Všiml jsem si, že i když jde o sourozence, a tedy je vychovávají stejní rodiče, často si nejsou podobní. Jedno dítě může být šťastné a zdravé a vůbec být takové, čemu říkáme úspěšný člověk. Zatímco jeho bratr nebo sestra mohou mít velmi těžký život. Znamená to tedy, že vliv rodičů na vývoj dětí není tak významný?

Abraham: To, čemu říkáte štěstí nebo úspěch, se nedá udržet bez vědomé snahy o soulad se svou širší, nefyzickou bytostí. Občas může být rodič nebo nějaký učitel silně ovlivňující veličinou. Každý má vrozenou touhu cítit se dobře a jeho přirozený pud ho vede k hledání souladu. Určité vlivy ale mohou tomuto přirozenému souladu bránit. Kdyby byly děti ponechané svým přirozeným instinktům, rychleji by se dostaly do souladu. Jenže rodiče, kteří to s nimi myslí dobře a jsou plni obav, často přirozené instinkty dětí potlačují, a odnaučí je tak používat jejich vlastní navigační systém.

Je to přesně naopak, než se domnívá většina rodičů – čím méně se rodiče obávají o blaho svých dětí, tím lépe se jejich děti budou mít, protože dítě se mnohem dříve dostane do svého vlastního souladu, pokud na něj nepůsobí negativní myšlenky a obavy.

Abychom se ale vrátili k původní otázce. Prvorozené dítě je často ve větší míře zahrnované negativními myšlenkami, obavami a přehnanou péčí rodičů (kteří to sice myslí dobře, ale přehánějí to) než další děti v téže rodině.

Jak se děti nebo lidé obecně cítí, ovlivňuje množství faktorů, ale jen jeden faktor je potřeba brát v úvahu: *Je myšlenka, kterou má člověk v dané chvíli, v souladu s myšlenkou Zdroje v jeho nitru?* To je jediný vliv, kterému byste měli podléhat. Všechny ostatní jsou druhořadé. Když ponoříte pod vodu korek a pak ho pustíte, tou nejkratší možnou cestou se vynoří. A přesně tak se i vy rychle dostanete do stavu jasnosti, štěstí, úspěchu a poznání, jakmile uvolníte odpor, který vyvolávají vaše myšlenky odporující myšlenkám vašeho Zdroje.